

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/111/2020
Identifikačné číslo spisu: 1208224465
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1208224465.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne U. Y., bývajúcej v M., D. XXX/X, zastúpenej Mgr. Zuzanou Zajíčkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 17, proti žalovanému Ing. U. Y., bývajúcemu v W., S. Q. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Hanou Kováčikovou, PhD., advokátkou so sídlom v Bratislave, Nábr. arm. gen. L. Svobodu 32, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17C/277/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. júna 2019 sp. zn. 7Co/38/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) ostatným rozsudkom z 27. septembra 2018 č. k. 17C/277/2008-976 v spojení s opravným uznesením z 8. októbra 2018 č. k. 17C/277/2008-978 najskôr určil bližšie označenú masu bezpodielového spoluvlastníctva manželov [ďalej aj „BSM“ (výrok I)], bližšie určený zostatok na účte vedenom v Slovenskej sporiteľni (výrok II), žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému vyrovnací podiel z hnutelných vecí z bytu na Mierovej vo výške 4 124,20 € (výrok III), žalobkyni prikázal polovicu zo zostatku na účte v Slovenskej sporiteľni (výrok IV), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni bližšie určený vyrovnací podiel zo zostatku na účte v Slovenskej sporiteľni (výrok V), žalovanému prikázal do výlučného vlastníctva policovú zostavu z detskej izby z bytu na P. v bližšie vyčíslenej hodnote (výrok VI), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok VII), žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť bližšie vyčíslený súdny poplatok (výrok VIII), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu bližšie vyčíslený súdny poplatok (výrok IX) a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok X).

1.1. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), čl. 8, § 185, § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom po opätovnom oboznámení sa s obsahom založených

listinných dokladov, výpoveďami sporových strán a svedkov a doplnení dokazovania ustálil masu BSM, ktorú následne vyporiadal. Do masy BSM na základe vykonaného dokazovania nezaradil viaceré bližšie označené nehnuteľnosti a hnutelné veci.

1.2. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP a vzhľadom na čiastočný úspech strán sporu a skutočnosť, že bolo v záujme oboch, aby si vyporiadali zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Zároveň uložil tak žalobkyni ako aj žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie ich bezpodielového spoluvlastníctva vo výške 3 % z predmetu konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 12. júna 2019 sp. zn. 7Co/38/2019 potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k všetkým jeho výrokom. Vo výroku o trovách konania priznal žalovanému plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie neprihliadol na jej tvrdenia, že svoje výlučné finančné prostriedky získané darom od matky v sume 1 000 000 Sk vynaložila na spoločný majetok, odvolací súd najskôr, opisujúc zistený skutkový stav, uviedol, že žalobkyňa uvedenú investíciu na rekonštrukciu rodinného domu v D. E. nepreukázala (bod 19 odôvodnenia odvolacieho súdu).

2.2. Vo vzťahu k žalobkyňou namietaným nesprávnym záverom súdu prvej inštancie, v ktorých neprihliadol pri stanovení vyrovnacieho podielu na pôžičku poskytnutú žalobkyni MUDr. O., odvolací súd uviedol, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, či došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky a svoje tvrdenia založila len na výpisoch z účtu v peňažnom ústave, z obsahu ktorých vyplýva, že p. G. O. na účet odvolateľky poukázala dňa 26. júla 2007 sumu 50 000 Sk, dňa 14. septembra 2007 sumu 12 000 Sk a dňa 15. augusta 2007 sumu 50 000 Sk. Keďže manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom prvostupňového súdu z 13. decembra 2017 a k žalobkyňou tvrdenej pôžičke od MUDr. O. malo dôjsť v roku 2007, bolo zásadným preukázanie, či žalobkyňou tvrdené peňažné prostriedky boli použité na spoločný majetok manželov, čo žalobkyňa v konaní nepreukázala.

2.3. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), a to podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP namietala, že v konaní neboli vykonané jej návrhy na dokazovanie (k stavu úverového registra strán nebol vypočítaný zamestnanec banky, nebolo prihliadané na dar od matky v sume 1 000 000 Sk, nebola predložená zápisnica o odovzdaní a prevzatí dražby a protokol o vypratání hnutelných vecí). Ďalej namietala, že súd neoboznámil účastníkov s predbežným právnym názorom súdu, že zamietol návrhy na ďalšie dokazovanie a pristúpil k prekvapivému rozsudku. V ďalšom prezentovala skutkový stav danej veci v podstate zhodne s jej predsúdnou argumentáciou.

3.2. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 ods. 1 CSP bez bližšej konkretizácie, pozn.) by mal najvyšší súd podľa názoru dovolateľky zodpovedať (iba) otázku, „či sa za tzv. prekvapivé rozhodnutie považuje aj také rozhodnutie súdu, ktoré spôsobí, že v dôsledku neuvedenia predbežného právneho posúdenia veci v zmysle § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie nenavrhnú žalobca pred vynesení rozsudku dôkazy, na základe ktorých by uniesol dôkazné bremeno a preukázal svoje tvrdenie a následne odvolací súd nezopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, hoci má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie“.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že k uvádzanému daru 1 000 000 Sk a pôžičke od MUDr. O. sa odvolací súd dostatočne vyjadril v bode 19 a 20 jeho dôvodov. Pokiaľ žalobkyňa navrhovala zistiť stav úverových registrov, toto nemalo žiadnu súvislosť s vyporiadaním BSM medzi

sporovými stranami. Ostatné navrhované listinné dôkazy mala žalobkyňa vo svojej dispozícii minimálne 8 rokov a mohla ich predložiť, čo neurobila. V tejto súvislosti dodal, že na pojednávaní 27. septembra 2018 ich žalobkyňa síce navrhla predložiť, ale nepredložila ich, pretože ich vraj má doma (!). Ďalej uviedol, že žalobkyňa od zrušenia veci odvolacím súdom (marec 2017) do pojednávania v septembri 2018 nedoručila (napriek jej právnomu zastúpeniu) žiadne vyjadrenie ani návrh na doplnenie dokazovania, hoci bola povinná v zmysle § 153 CSP uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas. Na pojednávaní 27. septembra 2018 žalobkyňa neuviedla žiadne nové skutočnosti, preto súd správne na uvedené dôkazy neprihliadal (§ 153 ods. 2 CSP). V neposlednom rade prvostupňový súd v bode 7 svojho ostatného rozsudku detailne vysvetlil, prečo ďalšie návrhy nepripustil. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci žalovaný uviedol, že žalobkyňa nedostatočne identifikovala právnu otázku. Nie je ani pravdou, že súd neoboznámil účastníkov s predbežným právnym názorom, keďže tak urobil po otvorení pojednávania. Poukázal tiež na bod 28 zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu. Nemohlo sa preto jednať o prekvapivé rozhodnutie súdu. Z uvedených dôvodov navrhol dovolanie odmietnuť resp. zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 4Cdo/209/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017,

2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

9.3. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

10. V danom prípade aj s použitím ustanovenia § 124 ods. 1 CSP najvyšší súd ustálil, že žalobkyňa predovšetkým namietala, že súd neoboznámil účastníkov s jeho predbežným právnym názorom a pristúpil k prekvapivému rozsudku (bod 3.1.).

10.1. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 (najmä prednese žaloby a vyjadrenia k nej) súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Podľa § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“, účinného od 15. októbra 2008, pozn.) po vykonaní úkonov podľa odseku 1 (najmä prednese žaloby a vyjadrenia k nej) sudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

10.2. Prijatím Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016) v záujme najmä zrýchlenia konania a zabráneniu prekvapivých súdnych rozhodnutí bol zavedený nový inštitút predbežného prejednanie sporu, v rámci ktorého súd zistí splnenie procesných podmienok, prípadne prijme opatrenia na odstránenie nedostatkov a pokúsi sa o zmier. Ak sa spor nepodarí vyriešiť zmiernom, súd uloží stranám povinnosti súvisiace s prípravou pojednávania, určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sú nesporné a ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná. Zároveň uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci a uvedie predpokladaný termín pojednávania.

10.3. V danej veci bol však návrh žalobkyne na vyporiadanie BSM doručený prvostupňovému súdu 27. novembra 2008, t. j. za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy (OSP) a v rámci predbežného prejednanie sporu platil režim § 118 ods. 2 OSP (pozri bod 10.1. in fine), ktorý režim procesnej úpravy bol úspornejší; najmä neobsahoval povinnosť súdu uviesť predbežné právne posúdenie veci. Najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že v poradí prvý rozsudok prvostupňového súdu v danej veci (č. k. 17C/277/2008-856 z 24. novembra 2016) bol odvolacím súdom uznesením sp. zn. 7Co/107/2017 z 20. februára 2018 zrušený.

10.4. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu § 118 ods. 2 OSP najvyšší súd z obsahu spisu zistil, že v rámci pojednávania konaného dňa 31. mája 2016 prvostupňový súd realizoval postup podľa § 118 ods. 1 a 2 OSP (č. l. 799 spisu). Z obsahu zápisnice z pojednávania konaného dňa 29. septembra 2016 (č. l. 806 spisu) tiež vyplýva, že prvostupňový súd oboznámil priebeh doteraz vykonaného dokazovania, účastníkov poučil podľa § 154 CSP a následne ich poučil podľa § 182 CSP a vyhlásil dokazovanie za skončené. V neposlednom rade na pojednávaní konanom dňa 27. septembra 2018 prvostupňový súd na úvod oboznámil účastníkov s doterajším priebehom konania (č. l. 970 spisu).

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, aj s ohľadom na existenciu predchádzajúcej procesnej úpravy (§ 118 ods. 2 OSP), neobstojí potom strohá dovolacia námietka dovolateľky, že účastníci neboli oboznámení s predbežným právnym názorom súdu. Prvé pojednávanie na súde prvej inštancie vo veci samej sa uskutočnilo 25. marca 2010 (č. l. 101 spisu), teda ešte v čase, kedy súd postupoval podľa § 118 ods. 2 OSP a nie podľa § 181 ods. 2 CSP, a teda nebolo povinnosťou prvostupňového súdu na tomto prvom pojednávaní uviesť jeho predbežné právne posúdenie veci. Uvedený záver o nedôvodnosti tejto námietky platí o to viac, ak uvedenú okolnosť žalobkyňa nenamietala v rámci podaného odvolania (princíp subsidiarity), ktorú skutočnosť zistil najvyšší súd z obsahu podaného odvolania (č. l. 990 a nasl. spisu).

12. Najvyšší súd rovnako už uviedol, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania

k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020). V uznesení sp. zn. 4Cdo/167/2012 z 28. mája 2013 najvyšší súd uviedol, že striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 OSP zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorá sama osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP (teraz § 420 písm. f/ CSP). Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 OSP (predchádzajúca procesná úprava), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci. Podobne ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 366/2018 odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, keď ani v ďalej uvedenom právnom závere Krajského súdu v Prešove nezistil porušenie namietaných práv. „Je pravdou, že prvoinštančný súd nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd neuviedol stranám sporu počas konania ... ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré súd považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a taktiež neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP vydaním rozhodnutia vo veci samej sa konvaliduje. V rozhodnutí o veci samej prvoinštančný súd svoje názory oznámil a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Preto tento dôvod odvolací súd nepovažuje za dôvod, pre ktorý by bolo potrebné napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie" (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/7/2017 z 23. januára 2018).

13. Žalobkyňa v súvislosti s opomenutím postupu súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP namietala aj prekvapivosť rozhodnutia súdu (bod 3.1.). Uvedenú prekvapivosť však nijako bližšie nezrejnila. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Po preskúmaní veci najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd rozhodoval vo veci na základe dostatočne objasneného skutkového stavu veci a aj správneho právneho posúdenia veci, pričom nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali, že ide o svojvoľné rozhodnutie, resp. také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu.

14. Žalobkyňa tiež namietala, že súd nevykonával jej návrhy na dokazovanie a že tieto návrhy zamietol. Už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy platilo, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Nová právna úprava na samej podstate týchto skorších právnych záverov najvyššieho súdu nič nezmenila.

14.1. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že odvolací súd sa dostatočne vysporiadal aj so zamietnutím návrhov žalobkyne na ďalšie dokazovanie. V tejto súvislosti uviedol, že z odôvodnenia ostatného rozsudku prvostupňového súdu je zrejmé, že ich vykonanie nepovažoval za podstatné pre vec samu, majúci za to, že nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou nie je postupom, ktorým súd odníma procesnej strane možnosť konať pred súdom. S rozhodnutím nevykonať ďalšie dôkazy ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia odvolací súd súhlasil a konštatoval, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci a ďalšie dokazovanie by bolo skutočne nevhodné, a to i s poukazom na správne skutkové a právne závery, ktoré súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí prijal. Odvolací súd poznamenal, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby súd vykonával všetky ňou navrhnuté dôkazy a aby sa stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to,

aby bola strana v spore úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP

15. Žalobkyňa v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 ods. 1 CSP) formulovala (iba) hypotetickú otázku „či sa za tzv. prekvapivé rozhodnutie považuje aj také rozhodnutie súdu, ktoré spôsobí, že v dôsledku neuvedenia predbežného právneho posúdenia veci v zmysle § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie nenavrhne žalobca pred vynesením rozsudku dôkazy, na základe ktorých by uniesol dôkazné bremeno a preukázal svoje tvrdenie a následne odvolací súd nezopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, hoci má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie" (bod 3.2.).

15.1. Už na prvý pohľad je zrejmé, že dovolateľkou (bez ďalšieho) formulovaná otázka nemá charakter nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP) a odvolací súd ani na nej nezaložil svoje kľúčové právne závery; túto otázku totiž neriešil vôbec. Nebola preto splnená esenciálna zákonná požiadavka uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia tejto právnej otázky. Jadrom žalobkyňou nastolenej otázky je prípadná zmätočnosť v postupe súdov, spočívajúca v nerešpektovaní § 181 ods. 2 CSP a nie nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP). K prípadnému nesprávnemu procesnému postupu súdov v súvislosti s ustanovením § 181 ods. 2 CSP najvyšší súd poukazuje na svoje predchádzajúce závery (body 9 až 14).

16. Vzhľadom k tomu, že v dovolaní sa nedôvodne namieta existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 CSP, najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP (§ 420 písm. f/ CSP) a § 447 písm. f/ CSP (§ 421 ods. 1 CSP).

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.